

„בקץ אנחנו עולים על תירות ונופשות!“ זוהי סיסמתם

גברבים

לעונה אחת

במשך כל השבתות שלו הוא מתמסר לחוף הים ולחתיכותיו. „אני לא עושה את זה כדי למצוא איזה אשה מיוחדת, הוא מתודה, „סתם בשביל להתברר, בשביל ההנאה.“

דן מקדיש לשפת הים את כל הקיץ. לא רק את השבתות. אבל הוא ערמומי מאוד, ויש לו שיטה מיוחדת: הוא יודע שבקץ, כשהתירות פולשות לעיר, נעזבות כל הנישים והנערות הנהריות לפשן, פנויות ומאוכזבות. בדיוק אז הוא צד אותן, ומנחם אותן, וכל זה.

לרני, שנקרא גם רני היפה, יש לא רק גוף שזוף וכל מה שצריך. יש לו גם קונסטה. בגלל זה הוא מבוקש עוד יותר. כל החורף הוא עובד כטרקטוריסט, ובקץ הוא נח על שפת הים. „אסור לעבוד כאן בקיץ“, הוא מסביר, „כאן הם, וחבל ליתעייף.“

„יש כאן, בנהריה, חתיכות כמו זבל“, הוא ממשיך להסביר, „אבל בקיץ, לשם גיף, אנחנו עולים על תירות ונופשות.“

ומה אומרות על זה הנערות של נהריה? אין להן מה להגיד. לרובן יש חברים נהרתיים קבועים, אבל הן רגילות לכך שהחברים הללו בקיץ הופכים קצת פחות קבועים.

וזה מעצב, משום שדווקא בשנים האחרונות קם לנהריה דור של יפהפיות בנות שבע-עשרה, שאינן יודעות עדיין איך ליתלבש ואיך למשוך את תשומת-הלב המגניעה להן. אבל כמה שתגענה יותר תירות, יותר מהר הן תלמדנה את זה.

חוץ מהן יש בנהריה גם הרבה-הרבה זוגות של יחד-דבש. אבל אלה לגמרי בלתי שימושיים.

שלהם כחודש לפני פתיחת-העונה, ויורדים לים. במשך חודש שלם הם מטגנים את עצמם בחריצות מימין לשמאל, משמאל לים, מהגב ומהבטן. כשהעונה מתחילה, ר- החתיכות מהדרום מגיעות, הם כבר מוכנים לאכילה.

הנופשות מגיעות בערך בתחילת אפריל. הגברבים הנהרתיים עוטים עליהן בחן ובעדינות, ומארחים להן לחברה. הם לא עושים את זה תמורת כסף. לא תמיד. לפעמים הם מסתפקים בארוחה, במקום בבתי המלון, או במתנות.

בדרך כלל הם מנסים לחקות את חבריהם למקצוע מקאפרי, אי-הגיגולוס המקסים. שם יש למטרה זו פיאצה, עם מנורות ובתי קפה, ושם מתנהל המסחר.

הנשים המזוקנות יושבות להן לבדן. הגיף גולוס ניגשים אליהן בנימוס ובחן איטלקי מיוחד, ומציעים להראות להן את קאפרי.

בשביל ההנאה

הגבריות המתפעלות, מקבלות את ההצעה, ואז אם הן משלמות לגבר או לא, הוא תמיד גובה אחוים מהמסעדות אליהן הוא לוקח אותן.

הגבריות העונתיים של נהריה עדיין לא למדו מתבריהם בקאפרי את כל סודות המקצוע, אבל את הקסם שלהם הם כבר רכשו.

מישקה, למשל, לא היה מבייש שום עיירה אמריתית. הוא נולד בסין, למרות שהוא לא נראה ככה. הוא עובד כל השבוע קשה כטרקטוריסט, מתגורר מחוץ לנהריה, אבל

יש רודפיה-הנאות, יש רודפית-ענוגות ויש רודפי-כסף, אבל המשותף לכולם הוא, ש- כולם, משום מה, רודפים אחרי הדברים הללו דווקא אצל נשים. לבושה-צייד של הגבר בעריה-הנופש הרגילות הוא לא-חשוב-מה, רק שיהיה סופר-אלגנטי.

בעריה-החוף הלבוש הרשמי העיקרי הוא עור שזוף. זה קודם כל. על זה יכול לבוא בגדיים, או מכנסיים בהירות יפות, או חול- צת טריקו עם הרבה שרירים מתחתיה, ואם כל זה מלוכש באיזו מכונית קטנה פתוחה, אז זה בכלל נחשב למשהו אלגנטי באופן יוצא מן הכלל.

החתיכות מגיעות

כרבריה-הנופש של ישראל נמצאים בעיקר בשני מקומות. באילת ובנהריה. באילת הם בעיקר אנשים עובדים, המבי לים ונופשים רק בשעות שלאחר העבודה. מה שנקרא שעות-נוספות. יש שם גם כמה גברים שאינם עובדים, אבל אלה הם בדרך כלל יבוא מצפון-הארץ, ולא נחשבים. בנהריה לעומת זאת, יש דור שלם של

ציירים הן (למעלה, כגברים לבן) ומישקה (יושב), בפעורה

הציוד: גוף שזוף

ערים, גברים, גברבים וכל מיני וריאציות של המין-הזכרי, קיימים בכל עיר בעולם, בכל ארץ בעולם. אבל אם בכל הערים הרגילות האפורות ישנם הגברים הרגילים, המוכרים, הרי לערי החוף יש על הנושא ווריאציה מיוחדת: גברים-עונתיים. בין הגברים-שלי-עריה-הנופש יש כל מיני:

גברבריה-חוף פנויים, היודעים היטב את מלאכתם, ועובדים בה בניעוים. הם כולם בני עשרים עד שלושים. במשך כל השנה הם עובדים בדברים לא חשובים בתור טריק טוריסטים, דיגים, או עם הכסף של האבא שלהם, במקרה שיש לו, דבר כזה. כולם כאחד מסיימים את כל העיסוקים

„מאו הבחירות קבלה מכבייפו כבר עשרות אלפי לירות, ישנם כל מיני דרכים, שאי אפשר בדיוק לקבוע אחריהם, בהם אפשר לעזור לאגודה.“

יורר הנהלת מכבי, שלום זיסמן, החליט להפגש עם מרכזי נמיר, להבהיר עמו את המצב.

„אם זיסמן היה מרים אלי טלפון אחד ר- שואל אותי,“ נאנח בורשטיין, „כל הענין היה נפתר תיכף ומיד.“

העירייה לא רוצה לגנוב אף קבוצה מאף מרכז, הסבירו פקידי של נמיר. מה שהם רוצים זה רק לעודד את הפעילות הספורטיבית בית של הנוער בעיר.

איך מכבי יפו מצביעה בהתאחדות ל- כדורגל או בהתאחדות לספורט זה כבר לא מנגיף אותם.

„אנחנו החלטנו לעזור ביפו, כי אין להם גב, תמיכה כספית ישירה לא תהיה,“ אמר בורשטיין. האם יודע לעירייה, שקבוצת בני יהודה, לה בנתה העירייה יציעים במגרשה, נסעה לאנגליה עם עשרה מלחים? לא, זה לא יודע לעירייה וגם זה לא נעשה בדיוק על-ידי האגף לתרבות ולספורט. אבל בור- שטיין מבטיח שהעירייה תחפש דרכים לפיקוח על האגודות שהיא גותנת להן חסות.

בורשטיין ודניאל אמריליו, יורר אגודת מכבי יפו, שהיא אגודה עותומאנית עצמאית, ר- חתמו על זכרון דברים בן שלושה סעיפים. המצית הדברים: עיריית תל-אביב תהיה מוכנה לתת את חסותה למכבי יפו כל עוד היא תהיה גוף עצמאי, שאינו קשור באיש; נציג של מכבי יפו יהיה חבר בהנהלה ה- ציבורית של בית צירנר (על שם התורם ה- אמריקאי) ביפו, שהוא מרכז ספורט עירוני גדול. „על דברים קונקרטיים יותר,“ הסביר בורשטיין, „לא דברנו, לכל קבוצה אחרת היינו קובעים אותם התנאים.“

גם הדברים הלא-קונקרטיים האלה הספיקו לעורר סערה. לאחר שתוכנו של זכרון ה- דברים פורסם ביומן הבולגרי פאר, שאמרי- ליו הוא בעליו, החלו אנשי מרכז מכבי ל- רתוח. „מה זאת אומר-ת? הם זעקו, לוקחים מאתנו קבוצות!“

העירייה יכולה לעזור למי שהיא רוצה, אמר בלהט מנהל הספורט של מכבי, יצחק כספי, „אבל אין היא יכולה להתנות את זה בפרישה ממרכזי הספורט הקיימים? בינתיים עוד אף אחד לא החליט, שההתאחדות ב- מרכזים פסולה. אני בטוח שיש החלטה של העירייה לתמוך במכבייפו רקע פוליטי.“

יציע ועשרה מזוונים. ביפו ידעו אנשי מכבי לאמר דברים הרבה יותר ברורים.

ככה נוכל להתקדם בעולם. צריכים גם לתת לנו יותר אפשרויות להתחרות עם אתלטים זרים. ליוונים, למשל, יש השנה שמונה התחרויות בינלאומיות. לנו עד עכשיו התחרות אחת.

„כאן אני רץ כל הזמן לבד. איך אפשר להגיע כך להישגים?“

ארגונים

סערה ביפו

אחת הבעיות הכי חמורות של המדינה היא כידוע הנוער שלה. הנוער עושה רעש, גונב, נוהג במכוניות גנובות ואם הוא ימשיך ככה הוא עוד יתחיל לרצוח גם כן. עיריית תל-אביב יפו לא עוצמת את עיניה מול בעיה זו. יש לה אגף לחינוך ולספורט והיא רוצה להציל את הנוער על-ידי הספורט.

בראש האגף לתרבות ולספורט עומד יוסף בורשטיין. בין השאר הוא החליט, כי יש לתת תמיכה מאכסימאלית לאגודות ספורט הפועלות בכרברי העיר. ביזמתו נתנה ה- עירייה תמיכה לקבוצות הכדורגל של שמשון תל-אביב ובנייהודה תל-אביב. זה עבר ב- שקט לגמרי, והנה עכשיו החליטה העירייה לתמוך באגודת מכבי יפו ומיד פרצה סערה. בראשית השבוע שעבר נפגשו יוסף

קבע תוצאה של 48.2 שניות בריצת 400 מטר, היה הישראלי היחיד שזכה לעמוד על דוכן המנצחים בתזונה.

כי הרץ הישראלי המוכשר למאה מטרים, טיבור („טיבו“) פרקש (17), נפל קרבן ל- תעלולי מוניק יונגי. המוניק אמר ליוונים, ביוחית, אחר הפקודה למסומותו „סיפרו שתיים, שלוש וזינקו!“ פרקש, שאינו מבין יוחית, זינק במאוחר, קבע תוצאה מאכזבת של 11.1 שניות.

מאלפים לאדופים. זה ברור לו, לניצני, מדוע הישראלים אינם מצ- ליחים לנצח באתלטיקה. הנה הוא בין בחירי האתלטים המקומיים וכדי להתאמן הוא צריך לנסוע למכון וינגייט. האינטרס ברמת- גן שהוא הרבה יותר קרוב הוא מצוי, אבל סגור, ופותחים אותו רק פעם בשנה כשילד תחרויות גדולות. ביוון האינטרס פתוחים כל הזמן.

חוץ מזה ליוונים יש מאמן לכל מיקצוע. בארץ יש בסך-הכל מאמן אחד עם כמה עוזרים.

שלמה ניצני גם חושב, שהסיסמה מ- אלופים לאלפים היא מטעית: „הסיסמה צריכה להיות מאלפים לאלופים. בכל הארץ יש בדרגה א' רק כמה עשרות אתלטים. להם צריך להדגיש את מלוא שימת-הלב. רק